

עפ"א 25989/12/18 - עמותת "הרבצת תורה" נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"א 25989-12-18

16 אפריל 2019

המערערים

1. עמותת "הרבצת תורה". 2. משה אלמליח

-

המשיבה

מדינת ישראל

בפני השופטת לאה גליקסמן, השופט אילן סופר, השופט מיכאל שפיצר

ב"כ המערערים עו"ד אפרת קלט שפר

ב"כ המשיבה עו"ד איתמר גלבפיש

פסק דין

בשם המערערים - עו"ד משה אלמליח
בשם המשיבה - עו"ד אנט שקורי-פליישמן

פסק דין

1. לפנינו ערעור על החלטת בית הדין האזורי בבאר שבע (השופט יוסף יוספי; ת"פ 45925-03-14), שבה נדחתה בקשת המערערים לפסוק לזכותם פיצוי על פי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**), לאחר שזכו מכתב האישום שהוגש נגדם.
2. ביום 27.8.2017 זכו הנאשמים מכתב האישום שהוגש נגדם בגין ניכוי שלא כדין משכרן של שתי עובדות. ביום 25.9.2017 הגישו המערערים בקשה לפיצוי בגין הוצאות הגנה. ביום 20.11.2017 נדחתה הבקשה, מהטעם שלא התקיימו התנאים שהוכרו בפסיקה לצורך פסיקת פיצויים על פי סעיף 80 לחוק.
3. המערערים הגישו ערעור על החלטת בית הדין. ביום 15.10.2018 נתן בית דין זה תוקף של פסק דין להסכמת הצדדים ולפיה **"הבקשה תוחזר לבית הדין האזורי לצורך קיום דיון בבקשה במעמד הצדדים, שקילתה מחדש ומתן החלטה מפורטת ומנומקת המבוססת על הוראת החוק והפסיקה הרלוונטית. זאת בהתחשב בכך שהחלטה כפי שניתנה היא למעשה ללא הנמקה ולא מאפשרת ביקורת שיפוטית של ערכאת הערעור"**. (ע"פ (ארצי) 41584-12-17 הרבצת תורה על טהרת הקודש ואח' - מדינת ישראל

(15.10.2018).

4. בקשת המערערים נדחתה בהחלטה מיום 12.11.2018. בית הדין האזורי סקר את הפסיקה המנחה בעניין זה, וקבע כי לא נתקיימו הנסיבות המצדיקות פסיקת פיצוי במקרה זה. כך, לא ניתן לקבוע כי לא היה יסוד לאשמה, גם אם הנאשמים זוכו, אך זאת רק לאחר שמיעת העדויות והגשת הראיות. בהקשר זה ציין בית הדין האזורי כי הכרעת הדין מבוססת במידה רבה על הסתירות שנפלו בעדותה של עדת התביעה, ועל התרשמות ממנהיגות עדותו של המערער 2, נתונים שלא יכלו לעמוד בפני המאשימה שעה שהחליטה להגיש כתב אישום; עצם הזיכוי אינו מצדיק פסיקת פיצוי ככל שלא התקיים התנאי שלא היה יסוד להגשת כתב אישום; גם אם המאשימה לא זימנה עדים שיכלה לזמן, נוכח סברתה כי די בעדויות ובראיות שבחרה להגיש לבית הדין, אין בכך כדי להצדיק פסיקת פיצוי; גם אם בית הדין הציע למאשימה לשקול את המשך ניהול ההליך והמאשימה החליטה להמשיכו, אין בכך כדי להצדיק פסיקת פיצוי לנאשמים.
5. לאחר ששמענו את טענות המערערים לפנינו ולאחר שעיינו בכתבי הטענות ובנספחים המצורפים להם, מצאנו כי יש לדחות את הערעור ולאשר את החלטת בית הדין האזורי מטעמיה.
6. בית הדין האזורי יישם נכונה את ההלכה הפסוקה בעניין פסיקת פיצוי לנאשם, ובחן את כל טענות המערערים בעניין זה. בהקשר זה נציין כי לטעמנו יש ליתן משקל רב לקביעתה של הערכאה הדיונית, וכבר בהכרעת הדין קבע בית הדין האזורי כי **"המדינה לא ניהלה חקירה במשוא פנים ולא התנכלה לנאשם 2 כפי שטען"** (ראו: פס' 20 לפסק הדין האזורי).
7. בהתייחס לטענה כי כתב האישום הוגש ללא יסוד לאשמה, דעתנו היא כי היה בסיס להגשת כתב האישום. כפי שקבע בית הדין האזורי מדובר במקרה שבו ההליך המשפטי נדרש על מנת לזכות הנאשמים, עת כאמור הזיכוי מבוסס בעיקרו על התרשמות בית הדין האזורי ממנהיגות העדויות שלפניו, ועל כן במקרה זה לא ניתן היה להימנע מהגשת כתב האישום מלכתחילה.
8. סוף דבר, - לא מצאנו מקום להתערב בהחלטת בית הדין האזורי, ודין הערעור להידחות.

ניתן היום, י"א ניסן
תשע"ט (16 אפריל
2019), בהעדר הצדדים.
לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

מיכאל שפיצר,
שופט

אילן סופר,
שופט